

Sygn. akt VI GC 766/15 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2015 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. w M.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. w K.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w M. kwotę 1 050,71 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1045,50 zł (jeden tysiąc czterdzieści pięć złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 29 stycznia 2015 r. dnia do dnia zapłaty,
- 5,21 zł (pięć złotych dwadzieścia jeden groszy) od dnia 3 lutego 2015 r. dnia do dnia zapłaty,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200,49 zł (dwieście złotych czterdzieści dziewięć groszy) zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zryczałtowanej rekompensaty.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: VI GC 766/15/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 lutego 2015 roku, powódka (...) Sp. z o.o. w T. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. K., kwoty 1 221,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od poszczególnych kwot częściowych i dat do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonała dla pozwanej zlecenie związane z przewozem towaru na trasie L. - W.. Powódka wskazała, że zlecenia te zostały przez nią wykonane prawidłowo, towar został dostarczony w wyznaczonym terminie. Powódka w związku z powyższym wystawiła pozwanej fakturę VAT, której pozwana nie zapłaciła.

W dniu 17 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 340/15/3 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W przepisany terminie pozwana (...) Sp. z o.o. K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, że zleciła powódce wykonanie usług transportowych. Podniosła jednak, że nie zostały one jednak wykonane prawidłowo. Wyjaśniła, że opóźnienia w podstawieniu samochodów przez powódkę spowodowały, że nie mogła prawidłowo wypełnić swoich zobowiązań względem kontrahentów. Pozwana wskazała również, że stawki transportu nie zostały uzgodnione przez strony. Pozwana zgłosiła chęć zawarcia ugody z powódka.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 października 2014 r. pozwana (...) Sp. z o.o. K. zleciła powódce (...) Sp. z o.o. w T. przewóz towaru na trasie L. – W.. Strony przyjęły, że załadunek odbędzie się w dniu 31 października 2014 r. w (...) Zakład Produkcyjny nr (...) (...), (...)-(...) L. natomiast rozładunek miał się odbyć w dniu 3 listopada 2014 r. w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej os. (...). (...), (...)-(...) W.. Strony uzgodniły stawkę 850,00 zł netto. Powódka dostarczyła towar na miejsce rozładunku, powódka wykonała usługę prawidłowo. Powódka w dniu 15 grudnia 2014 r. wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 1045,50 zł brutto z terminem zapłaty przypadającym na dzień 14 stycznia 2015 r. Pozwana nie zapłaciła. Powódka w związku z powyższym wystawiła na rzecz pozwanej notę odsetkową i jednocześnie wezwała pozwaną do zapłaty.

dowód : korespondencja mailowa (k.5-7), potwierdzenie zawarcia umowy (k.8), dowodu WZ (k.9), faktura VAT (k.10), nota odsetkowa (k.11) z dowodem nadania (k.12)

Pismem z dnia 28 stycznia 2015 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty m in. faktury VAT nr (...) wystawionej na kwotę 1045,50 zł brutto.

dowód : wezwanie do zapłaty (k.13)

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powódkę (...) Sp. z o.o. w T. przeciwko (...) Sp. z o.o. K. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie bezspornym był sam fakt zlecenia przez pozwaną wykonania usług transportowych powódce. Spór koncentrował się na prawidłowym ich wykonaniu przez powódkę. Pozwana podniosła, że opóźnienia w podstawieniu samochodów przez powódkę spowodowały, że nie mogła ona prawidłowo wypełnić swoich zobowiązań względem kontrahentów.

Z analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że powódka prawidłowo (zgodnie ze zleceniami) zrealizowała przewóz towaru, podstawiając pojazdy do załadunku i rozładunku w wyznaczonych terminach. Potwierdzają to przede wszystkim dokumenty WZ, które są wolne od jakichkolwiek zastrzeżeń ze strony pozwanej. Znamiennym jest również fakt, że pozwana dopiero na etapie procesu, kwestionowała prawidłowość wykonanych przez powódkę zleceń.

Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego

powstanie (wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r. I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa. W ocenie Sądu powódka przedstawiając dokumenty w postaci: korespondencji mailowej, potwierdzeń zawarcia umowy, dowodu WZ, faktury VAT w pełni udowodniła fakty na podstawie których oparła swoje powództwo. Pozwana natomiast w żaden sposób nie udowodniła, że powódka nieprawidłowo wykonała zlecone jej usługi transportowe, tj. że doszło po stronie powódki do opóźnienia w podstawieniu samochodów.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (tak uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00). Przepisy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. wskazują, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazywania swoich twierdzeń. Rola sądu w zakresie dowodzenia w postępowaniu cywilnym procesowym, sprowadza się – co do zasady – jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyтым terminie. Zaznaczyć należy, iż dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialno-prawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej – sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Jedynie od woli strony zależy, jakie dowody zostaną przez sąd przeprowadzone. Przeciwnie stronie natomiast – co wynika z art. 6 k.c. – skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy. Fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może prowadzić do przegrania procesu. Zatem wobec faktu, że pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń należy wskazać, że pozwana nie sprostowała dyspozycji art. 6 k.c.

Pozwana w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu podnosiła również, że stawki transportu nie zostały uzgodnione przez strony. Sąd nie podziela stanowiska pozwanej. stawki te zostały jak najbardziej ustalone przez strony co potwierdzają dołączone do pozwu dokumenty w postaci potwierdzeń zawarcia umowy oraz korespondencja mailowa. Zatem i ten zarzut pozwanej w żaden sposób nie mógł się ostać.

Powódka niniejszym pozwem żądała również zapłaty kwoty 170,49 zł tyt. rekompensaty za koszty dochodzenia należności bez wzywania do zapłaty w oparciu o art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Należy zauważyć, że w preambule dyrektywy (...) wskazuje się, że aby zniechęcić do opóźnień w płatnościach, konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzycieli koszty odzyskiwania należności w związku z opóźnieniami w płatnościach. Przy tym koszty odzyskiwania należności powinny obejmować również odzyskiwanie kosztów administracyjnych oraz rekompensatę za koszty wewnętrzne poniesione z powodu opóźnień w płatnościach, w odniesieniu do których dyrektywa (...) powinna przewidzieć stałą minimalną kwotę, którą można połączyć z odsetkami za opóźnienia w płatnościach. Rekompensata w postaci stałej kwoty powinna mieć na celu ograniczenie kosztów administracyjnych i wewnętrznych związanych z odzyskiwaniem należności. Rekompensata za koszty odzyskiwania należności powinna zostać ustalona bez naruszania przepisów prawa krajowego, zgodnie z którymi sąd krajowy może przyznać wierzycielowi rekompensatę za każdą dodatkową szkodę powstałą w związku z opóźnieniem w płatnościach dłużnika. Art. 10 ustawy przewiduje, iż od dnia nabycia przez wierzyciela uprawnienia do naliczania odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie należności wynikającej z umowy przysługiwać mu będzie, bez konieczności wezwania, kwota tzw. stałej rekompensaty w wysokości wyrażonej w złotych równowartości kwoty 40 euro według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego

miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Zatem dochodzona przez powódkę kwota 170,49 zł stanowi 40 EUR przeliczonych według średniego kursu NBP w miesiącu maju (faktura płatna w terminie 14 stycznia 2014 r.), a więc na ostatni dzień miesiąca poprzedzający miesiąc, w którym roszczenie z tyt. faktury stało się wymagalne (4, (...) EUR = 170,49 zł). A zatem kwota 170,49 zł dochodzona przez powódkę przedmiotowym pozwem jest w ocenie Sądu w pełni zasadna. Należy jednak zauważyć, że powód jeśli występuje z takim roszczeniem to musi je przedstawić jako roszczenie o koszty, a nie roszczenie główne. Wniosek taki płynie ze sformułowania z ustępu 2 wymienionego przepisu oraz z piśmiennictwa doktryny w tym zakresie, z którego wynika jednoznacznie, iż należna kwota 40 euro nie powinna powiększać kwoty wartości przedmiotu sporu.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za w pełni zasadnie i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 050,71 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot :

- 1 045,50 zł od dnia 29 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- 5,21 zł od dnia 3 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania w kwocie 200,49 zł, na którą składała się kwota 30,00 zł tyt. opłaty od pozwu oraz kwota 170,49 zł tyt. zryczałtowanej rekompensaty zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

SSR Jolanta Brzęk